

hvor ellers den indirekte Beskatning, tvunget af den haarde Nød, plejer at ende, nemlig med Beskatning af egentlige Livsfornødenheder. Fra Regeringens Side er denne Skat blevet motiveret dels med Nødvendigheden af at bringe Statsbanerne ud af den Sump, hvori de vedblivende befinder sig, dels med Betimeligheden af en finansiel Haandsrækning til Kommunerne i Anledning af de ved Aldersrentelovens Gennemførelse forøgede Udgifter. Folketingsudvalgets Flertal motiverer sin Tilslutning til Lovforslaget med, at det under de foreliggende Omstændigheder er fuldt forsvarligt, men afholder sig, som rimeligt er, fra enhver Paavisning af, hvorfor det under de foreliggende Omstændigheder — nemlig at Staten fattes Penge — er fuldt forsvarligt. Der er efter min Mening ingen Undskyldning for det, medmindre man betragter enhver Fortæring paa Restaurant eller Kafé som Luksusfortæring. Men et saadant Standpunkt har vistnok kun Haab om at finde Tilslutning blandt Landboere, og kun saa længe de opholder sig paa Landet.

Enhver, der af personlig Erfaring ved, hvor billig Føden er paa Landet og hvor dyr i Byerne, en Dyrhed, som fordobles for de mange, der er henvist til at indtage et eller flere af deres daglige Maaltider paa Restaurant, vil ogsaa vide, at en Skat som denne kommer til at ramme Bybefolkningen lige saa vilkaarligt som haardt. Den rammer vilkaarligt for det første, fordi den ikke, som den franske Restaurationsskat, tager Sigte paa Fortæring paa de fine Luksusrestauranter eller paa egentlige Luksusmaaltider, men rammer den rige Mands overflødige og den jævne Mands uundværlige Maaltid med nøjagtig de samme 10 pCt., for det andet, fordi den ved, som nu foreslaaet, ikke at blive angivet paa Regningen vil have til Følge, at det ubemidlede som det velhavende Restaurationspublikum kommer til at betale yderligere 10 pCt. i Drikkepenge af de 10 pCt. Skat. Den rammer endvidere vilkaarligt, fordi Tusinder af Mennesker i Byen paa Grund af deres Stilling og Forhold er nødt til at spise paa Restauration, medens Landboen til daglig i alt Fald kan lade være. Den samme Lov rammer haardt, fordi den fordyrer Menigmands Livsfornødenheder, skønt der findes adskillige Forbrugsartikler, som hverken er Næringsmidler eller Nødvendighedsartikler, og som dog ikke beskattes, netop, som det saa smukt siges, af Hensyn til Forbrugerne.

Naar en jævnstillet Borger paa en Restaurant har spist for 1 Krone Smørrebød, skal han betale 1 Kr. 10 Ø., og dersom han ikke vil være paaholdende, skal

Tjeneren have 15—20 Ø. i Drikkepenge. Det vil sige, at hver Gang han spiser det nødtørftigste udenfor Hjemmet, skal han ekstra til Tjener og Statsbaner eller Aldersrente betale $\frac{1}{5}$ af Værdien af det fortærede. Naar et Selskab af jævne Borgerfolk en Søndag tager ud ved Kysten med deres Børn og gerne vil glæde dem med en Kop Chokolade eller Kakao, som baade smager dem og nærer dem, skal dem i Luksussskat betale 25 pCt. af Chokoladens Værdi. Lad os sætte denne Værdi til 1 Kr. plus 10 pCt. i Restaurationsskat af 1 Kr. 25 Ø. — det giver 1 Kr. 38 Ø. — plus 20 Ø. i Drikkepenge — det bliver 1 Kr. 58 Ø. Det vil sige, naar de 10 Ø., som normalt skulde gives i Drikkepenge, fradrages, 48 Ø. eller ca. Halvdelen af Chokoladens Værdi i ren Afgift. Naar man hertil føjer de 10 pCt. Restaurationsskat af Mælken, som er dyr, 10 pCt. af Brødet og 10 pCt. af Smørret, samt 10 pCt. i Drikkepenge af disse 10 pCt. Restaurationsskat, saa vil man let se, at Byens store og smaa Børn kommer i en forøget Taknemmelighedsgæld til Venstres højtærede Regering.

En saadan ensidig og overdreven Blokning, som Restaurationsskatten er, samtidig med at det er almindelige Næringsmidler, der fordyres, kan forsvares, naar alle andre indirekte Skatteklæder er udnyttet, og naar Beskatningen tilrettelægges saaledes, at den fortrinsvis rammer de velhavende, det vil sige dem, der søger de dyre Restauranter, hvor baade Fødemidlerne, Lokalerne, Serveringen og Betjeningen er eller burde være første Klasses. Men en saadan Beskatningsform er uforsvarlig, naar Skatten rammer store Dele af den jævne Befolkningens Fortæring lige saa haardt eller haardere, end hvad der fortæres af den lille Kreds, der findes her til Lands af virkelig velhavende.

Skatteteknisk betyder Loven nyt administrativt Apparat i Stedet for administrativ Simplificering, nye Regnskabsformer, ny offentlig Kontrol med private Virksomheder, nye Klager og Paataler, ny Forvirring og Usikkerhed. Baade finansielt, socialt og administrativt er denne Skattelov derfor efter min Formening i Strid med konservative Grundprincipper. Kun paa eet Punkt er den konservativt programmæssig: den er indirekte. Men en Skats indirekte Karakter er ikke nok til at retfærdiggøre den som konservativt politisk Foranstaltning, og dette Lovforslag forekommer mig at gaa paa tværs af konservativ Folkepolitikens elementæreste Bud. Derimod anbefaler det sig til Opfyldelse af det reakt-